

GEOGRAFISCHE SENAAT

Na de Tweede Wereldoorlog werd in de jaren 1950 aan Vlaamse zijde aangedrongen op een aanpassing van het aantal parlamentszetels aan de evolutie van de bevolkingscijfers. In 1957 waren al ruim 470.000 burgers niet in het parlement vertegenwoordigd, van wie drie vierde Vlamingen waren. Het verzoek stuitte op de Waalse angst voor minorisering. Toen het kabinet-Gaston Eyskens in 1958 de **zetelaanpassing** in het regeerprogramma opnam, werd door de Walen voorgesteld dat de Senaat evenveel Franstaligen als Nederlandstaligen zou tellen, teneinde het overwicht van de Vlaamse vertegenwoordiging in de Kamer te compenseren. Dat werd de formule van de geografische of *paritaire* Senaat genoemd. Sommigen stelden dat de twee taalgemeenschappen een gelijk aantal senatoren dienden te kiezen, maar dat het aantal senatoren per provincie kon verschillen. Volgens anderen moest iedere provincie een gelijk aantal senatoren afvaardigen, met dien verstande dat Brabant evenveel Vlamingen als Franstaligen zou kiezen. De formule vond geen gehoor bij de Vlamingen en werd

op rege­rings­vlak nooit ernstig in overwe­ging ge­no­men. De wet van 9 april 1965 voerde de zetelaan­passing door. De grondwetsherziening van 1970 verleende de Walen waarborgen tegen minorise­ring (staatshervorming).

MANU RUYS*